

Martin Jacobson

ARTLOVER * NUMMER 5 * 2010

En autistisk pojke är på besök i konstnären Martin Jacobsons ateljé i Hjorthagen i Stockholm. Han fastnar framför en målning av ett antikt tempel med svävande såpbubblor inuti. Hans assistent frågar; Vad ser du på bilden? Pojken svarar: Det är ett tempel. Assistenten; Vems tempel? Pojken igen; Det är såpbubblornas tempel. Det låter som en berättelse. Såpbubblornas tempel. Men den är fragmenterad, oklar. Men det är heller inte den i sig som är viktig för Jacobson, utan snarare att bilden överhuvudtaget framkallar känslan av berättande.

Min konst kan nog sägas vara allegorisk till viss del. Jag läser mycket religiös litteratur, där man ofta använder sig av just det. Sättet på vilket de framkallar det allegoriska tänkandet där är intressant för mig, inte budskapet. På samma sätt vill jag att min konst ska fungera. Det finns inget direkt facit till bilderna, men det är heller inte relevant.

Martin Jacobson har ändrat teknik genom åren. Längre tecknade han, men arbetar nu i tusch. Motiven har dock varit mer beständiga. I gamla böcker och reproduktioner hittar han pusselbitar av det som varit. Bilderna använder han i kollage, som sedan avbildas. De antika myterna, sekelskiftets återgivande av de antika myterna, de manliga fantasierna om manligt och kvinnligt från samma tid är teman som återkommer.

När jag arbetar är det alltid helt och hållet intuitivt. Jag tänker på processen som en sorts dagdrömmeri, en kedja av associationer som sker omedvetet. Till sist har man hamnat någon helt annanstans, en plats som från början är helt främmande. I mina nya målningar har jag experimenterat med de fyra primärfärgerna; gult, blått, rött och grönt. Alla färger är sammansatta av dem, vilket ger dem en för mig symbolisk innebörd. Bilderna är uppbyggda med fyra lager där varje lager är en primärfärg, en för form, en för ljus, en för skugga och en för rumslighet och djup. Att jag slutade göra teckningar handlade delvis om att jag ville förlora kontrollen över materialet. Jag har gått via teckningen, som är en väldigt kontrollerad teknik, till tuschen, som flyter ut och gör lite som det vill. Därför var det också roligt att arbeta med primärfärgerna. Jag hade ett recept som jag följde, men det slutgiltiga resultatet kunde jag inte föreställa mig alls.

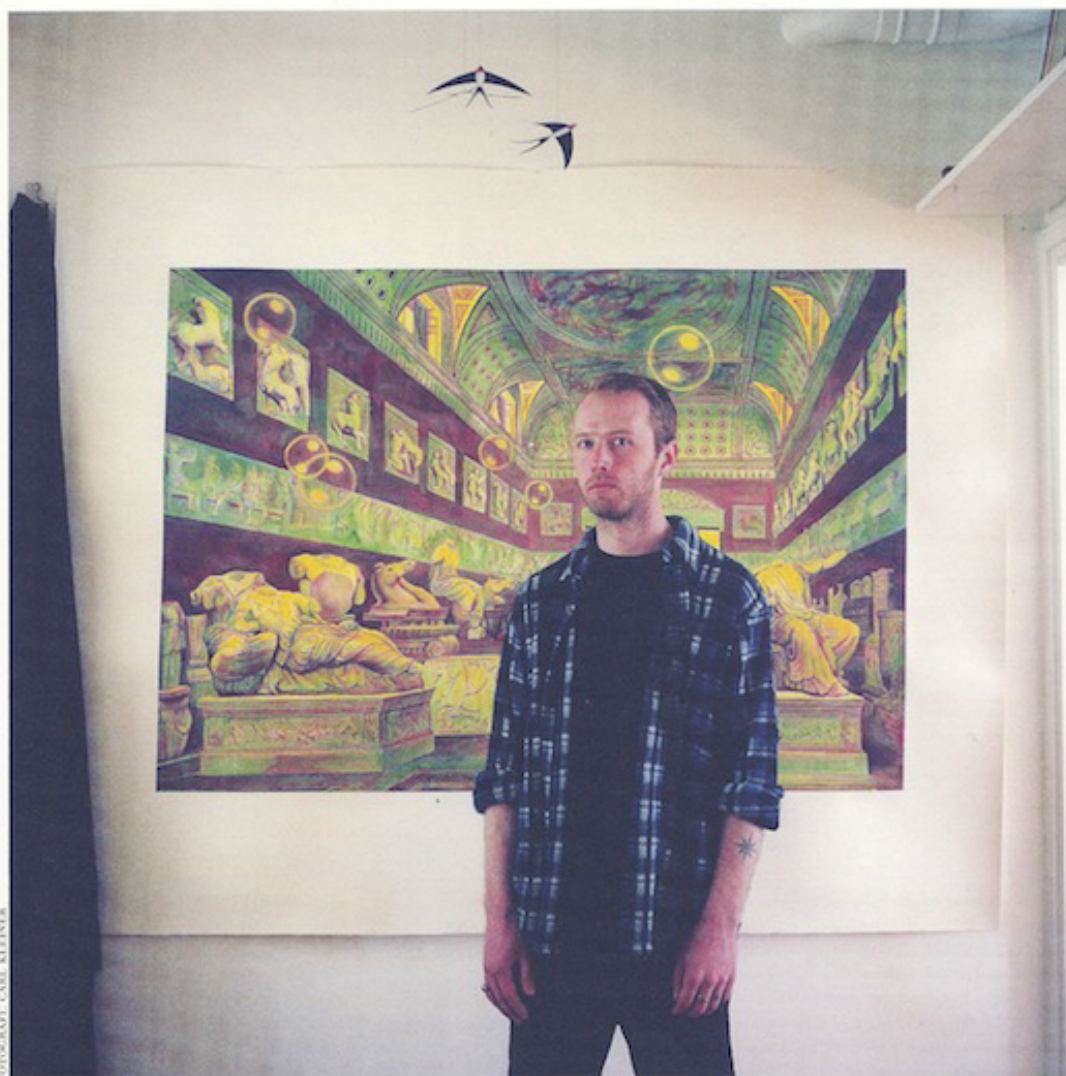
Nuet och dået är intimt sammanflätade i hans konst, nästan svåra att skilja från varandra. Det är de konkreta mänskliga erfarenheterna i de gamla myterna som gör att de överlever menar Jacobson. Konturerna skiftar men kärnan förblir densamma. Samtidigt är fokus aldrig att gestalta dåtiden endast, utan snarare ett nu som är starkt påverkad av det förflutna.

Jag ser nuet som en pjäs som redan är uppsatt, recenserad och bortglömd. Världen är ett fotoalbum, som något man vandrar runt i och betraktar men aldrig helt blir en del av. Känslan av ett glapp mellan jaget och omgivningen. Att man från det att navelsträngen klipps inte längre är del av något förutom sin kropp. Jag tror att det finns vissa perioder där den ensamheten och alienationen är starkare än andra. Sekelskiftet var en sådan tid, liksom vår egen. De kollektiva drömmarna och myterna var rårare runt sekelskiftet, eftersom det var början på den moderna eran. Våra nutida föreställningar tror jag kan förstås genom att titta på dessa.

Tydningen av nuet finns att hitta där.

Martin Jacobsons andra separatutställning på Andréhn-Schiptjenko Gallery i Stockholm pågår mellan 7 september och 14 november. Han är även medverkande i Svenska Institutet i Paris gruppställning Nordic Delight mellan 9 september och 24

oktober.



FOTOGRAF: CARL KLEINER

**JAG SER NUET SOM EN PJÄS
SOM REDAN ÄR UPPSATT,
RECENSERAD OCH BORTGLÖMD.**